

Contenta.

An 70

1. Job. Eckhardi Observationes philologicae ex Aristophanis Plauto dictioni N. F. illustrandae inferuientes.
2. Christoph. Wollii Diss. de eo, quod sublime est in his Moysi verbis: ימי שמי עיר, ad Longin. ite. 3485.
3. Iust. Godofr. Gumpii Diss. de sacris Xistis in sacris Aesculapii.
4. Sal. Deylingii Eusebianum doctrinae saluifica Systema. (Fide.)
5. Christian. Gottlieb Clugii Diss. de su formula, qua interrogamus infantes ante suam lotionem de baptis. typico.
6. Io. Casp. Haserungii Progr. de baptis. inuente.
7. Io. Georg. Walchii Diss. de baptis. quatuor priorum seculorum.
8. Eiusd. Historia paedobaptis. mensis idoneum.
9. — Progr. tempus aduentus messis idoneum.
10. — Controversia de proleptione spiritus sancti.
11. — Historia doctrinae de peccato originis.
12. Frid. Andr. Hallbaueri Scripturae Christianae rei facies a Plinio representata.
13. Io. Andr. Dampii Diss. de filia vocis, nefanda diuina emula.
14. Io. Christian. Hebenstreiti Diss. de discrepantia et consensu psalmi XLIX. et II. Sam. XXII.
15. Eiusd. Diss. de sacrificio a parricido offerendo, ex leuit. V. 20-26.
16. — de Ispia cap. XLIII. comm. 19. non diuidentis.
17. Christian. Sigism. Georgii Diss. de peregrinis idiotis non ob causas et effectus suos in sermone N. T. Graeco non admittendis.
18. Car. Gottlob Sperbachii Observationes philologicae in nonnulla pentateuchi loca a translatore Wertheimans. corrupta.
19. Georg. Laur. Gottlieb Rehdigii Observationes simili.
20. Henr. Adolphi Diss. qua Iudaei. de Dieu aphorismos theologicos falsos et erroneos refutat.
21. Car. Henr. Zebichii Diss. dicta quaedam N. F. ex versione hbraica illustrans.
22. Ioach. Kläden de lingua domini nostri Iesu Christi vernacula.
23. Gustav. Georg. Zeltneri Diss. de subiectione Iesu Christi gloriae, ad I. Cor. XV. 22-28.
24. Christian. Gottl. Joeherei Thoma Woolstoni de miraculis Christi paralogismorum examen.
25. Henr. Blaupfungs Progr. de gradibus academicis.
26. Eiusd. Animaduersiones de אלוהים ad gen. XII. 67.
27. Io. Vorstii Diatriba de adajis, N. T.
28. Io. Casp. Haserungii Diss. de Bileamo incantatore et propheta periodico.
29. Io. Paschii Gryphus rabbinico-philologicus de schem hammechorasch.
30. Christian. Weisii Systema psalmodum metricum a cel. Anglo Franc. Hare nuper adornatum.
31. Adam. Grenzii Lucubraticio theologica in locum Ioh. VII. 48. 49.
32. Christian. Gottl. Fried. Wobysi Schediaisma de diuortio Iudaeorum, ad Math. XIX. 8. 9.
33. Io. Gottlieb Bosseckii Memoria Frid. Myconi.
34. Io. Andr. Schmidii Diss. de regina ex austro, ad I. reg. X. 1. 199.
35. Eiusd. de elinguatis mysterium trinitatis predicantibus.
36. Christian. Ern. Schmidii Diss. de promotione academica Iesu eiusq. apostoly peperam tributa.
37. Christian. Reuschii Progr. Hymni angelliq. ex historia rituum sacrorum illustraty.
38. Erk. Reuschii Progr. Hymni angelliq. ex Christo filio hominis.
39. Christian. Beneh. Michaelis Progr. de Christo filio hominis.
40. Eiusd. Oratio de Daniela, laudabili exemplo tyroq. trienni academici.
41. Eiusd. Oratio de Daniela, laudabili exemplo tyroq. trienni academici.
42. Io. Guil. Langii et Dan. Gottlieb Krügeri Epistola de iure uite ac natiq. ad exod. XXI. 20. 21.
43. C. B. Michaelis Diss. de vaticinio Amosi propheta.
44. C. B. Michaelis Diss. de dualy aucty purgationi leprosi destinatis, eamundemq. mysterio, ad
45. Io. Georg. Leuit. XIV. 1-8.

23

22a

Q. D. B. V.
HENRICVS *Klausing*
THEOL. DOCT. ET PROF. PVBL.
ORDINIS THEOLOGORVM
HOC TEMPORE
DECANVS
PROMOTIONEM
DOCTORALEM
TRIVM
THEOLOGIAE LICENTIATORVM
DIE XXIII SEPT. MDCCXXXIV
IN AEDE PAVLINA SOLENNI RITV
INSTITVENDAM
INDICIT
ET ADEAM
ORDINIS THEOLOGICI FAVTORES OMNES
QVA PAR EST OBSERVANTIA ET HVMANITATE
INVITAT.

ORDINIS THEOLOGICI FACULTATIS OMNIBUS
D. D. V. HENRICVS
DECANVS
PROMOTIONEM
DOCTORALEM
TRIVM
THEOLOGICAE LICENTIATORVM
DIE XXIII SEPT. MDCCXXIV
IN AULA PALATII BOHEMIAE
INDICIT
ORDINIS THEOLOGICI FACULTATIS OMNIBUS
D. D. V. HENRICVS
DECANVS
PROMOTIONEM
DOCTORALEM
TRIVM
THEOLOGICAE LICENTIATORVM
DIE XXIII SEPT. MDCCXXIV
IN AULA PALATII BOHEMIAE
INDICIT

LTa vero, jam octo annorum interuallo interiecto, in orbem demum redit solennitas illa publica, quam honoribus trium Candidatorum Theologiae, eo quidem tempore, consecrauimus, quae nunc totidem quoque Viros, et munerum sacrorum dignitate, et meritis in Ecclesiam, Academiamque et publicam rem literariam vniuersam, quam maxime conspicuos, iisdem his honoribus in Theologia summis exornandos, nobis sistit. Ego vero, et horum solennium nunc repeto memoriam, mihi que ipsi simul in mentem reuoco *πενήντην* quoque illam publicam, quam, decem ante annis, solenni renuntiationi octo Doctorum Theologiae, virorum celeberrimorum atque immortalis memoria dignorum, sacram fecimus, propterea, quod memini, me, in his solennibus diebus, tum quidem temporis, quoque publice indicatis, tria haec in disceptationem quaestionemque vocasse. 1.) Sitne nostrorum

in Theologia honorum summorum collatio fundata in
sacris literis, quoue potissimum Scripturae loco? II.)
Quinam sint, interprete atque auctore ipso sancto Dei
Spiritu, honoribus his nostris affiendi? III.) Dentur-
ne hodie etiam, in Ecclesia militante, Doctores Theo-
logi, a Deo ipso in coelo, vel coelitus, vt aiunt, creati
ac promoti, qui, vel maxime propterea, honoribus no-
stris Academicis non indigeant? Neque ita in obliuio-
nem harum rerum omnium veni, vt recordari non
potuerim, me, prioribus illis quaestionibus duabustum
quidem nonnihil expeditis, tertiam reliquam fecisse, et
futuræ alicui panegyri, superioribus simili, reseruasse.
Cum vero haec ita sint, et numerus interea illorum, qui
male de honoribus nostris sentiunt, non sit diminutus,
sed auctus (augentur enim mala omnia supra omnem
fere modum, temporibus illis nostris, in quae nos Deus
reseruauit) non erit alienum, tertiam quoque quaestio-
nem huc reuocare, et perinde ad illam respondere, at-
que illi, qui aientem sententiam defendunt, merebun-
tur. Non merebuntur responsum et confutationem
nostram illi, qui, eum in finem, affirmant, Theologos a
Deo ipso doceri, et in coelo doctores quoque Theolo-
gos creari, debere, non, vt honores nostros Academi-
cos solos in odium contemptumque et despicientiam ad-
ducant, sed, vt scholas quoque ipsas et Academias tanto
liberius criminari possint et omnibus quam maxime in-
uisas reddere. Est enim in illis mala mens et malus
animus, in quo corrigendo omnia opera frustra infu-
mitur. Docuit illud exemplo suo *Andreas Bodenstein*,
alias dictus a patria *Carolstadius*, qui primus, post in-
stauratam Euangelii lucem, praetendit, Theologiam ad-
disci ab ipso Deo, non in Scholis, aut Academiis, debere,
et

et Doctores quoque Theologos, non in Scholis atque
Academiis, sed in coelo, creari debere. Tantum vero
abest, vt ab hoc furore animi fanatico et vesana pror-
fus mente potuerit reuocari, vt potius a munere Do-
ctoris Theologi vltro abierit, habituque sacerdotali de-
posito, et cum rusticorum vestimentis commutato, ex
Academia Witembergenfi in vicinum pagum se rece-
perit, lignaque postea et olera vendenda in forum Wi-
tembergense, adduxerit, respuens Doctoris Theologi
nomen, aliudque in eius locum substituens, quo *Bruder
und Nachbar Andres*, nuncupari cupiebat. Quid? quod
Gabrieli, Monacho Augustiniano, et *Thomae Moro*, Wit-
tembergensium ludimoderatoribus, persuaserit, vt scho-
las suas clauderent, et parentibus Witembergae con-
silia dederit, ne liberos in Scholas, aut Academias, mit-
terent, hortatus etiam collegas suos, ne deinceps cui-
quam, vel Magistri, vel Doctoris, titulum attribuerent,
adscriptis ad cathedram in Templo Academico, in qua
creari Doctores solent, his verbis Christi: *Ihr sollt euch
nicht Meister beissen*. Nae ille veram causam profes-
sus non est, quae eum ad haec omnia concitauit. Quem
enim, quaeso, Deus docuit, Scholas claudere et impro-
bare? Et quis vnquam a Deo sic institutus est, vt exi-
stimaret, functiones sacras, in Ecclesia, in Scholis atque
Academiis, rite sibi commissas, se, si forte furore animi
quodam perturbaretur, sua sponte deserere posse? Ve-
ra causa quaerenda est in ambitione Carolstadii et odio
Lutheri. Creauerat, scilicet ille et publice renuntiaue-
rat Lutherum Doctorem Theologum, et, vel maxime
propterea, etiam maior Lutheri videri et haberi ge-
stiebat. Cum vero, ad hoc obrinendum, se quam ma-
xime imparem esse, intelligeret, acerbe et penitus odisse

inceptit Lutherum, et, cum Luthero, Scholas ipsas et Academias omnes, cumque illis denuo honoris gradus omnes Academicos, maxime vero Theologorum summos. Et, ne omnino causam nullam adderet, hanc praetexuit, Theologos, non in Schola, aut Academiis, sed a Deo ipso doceri, et Doctores quoque Theologos non in Scholis et Academiis, sed in coelo, constitui debere et creari. Tandem eo etiam in hac dementia profecit, ut, Doctores quoque Theologos nullos vocari debere, contenderit. Atque ego huius memoriam incorrigibilis stultitiae tam copiose repetere ideo volui, ut, vel vnus exemplo Carolstadii, de similiter insipientibus reliquis iudicium ferri possit vnum atque idem. Secuti enim eum sunt Anabaptistae et reliqui Fanatici omnes, in quibus, praeter ceteros, excelluerunt, maiorum nostrorum memoria, *Valentinus Weigelius*, et, nostra aetate, *Christianus Dippelius*. Addi potest etiam, *Godofredus Arnoldus*, quia hic quoque eum in finem tam acerbè et contumeliosè inuehitur, cum in gradus omnes Academicos, tum maxime in honores nostros Theologiae summos, ut occasione captaret, tanto vehementius insultandi omnibus, qui docent in Scholis et Academiis, quos Carolstadiano more deseruerat, et Bodensteiniano odio prosequi inceperat, immo etiam ut in Scholas ipsas et Academias tanto ferocius probra omnia et maledicta coniiceret, quae cumulatissime euomuit et in caput integrum congeffit, quod in *Haeresiologia, Part. II, Lib. XVI, est decimum*. Confer etiam *Cap. XXIV, §. 12, sqq.* Ne vero et hoc fecisse videretur sine specie pietatis et singularis cuiusdam sanctitatis, quam semper prae se tulit, praeter reliquas causas, quae nihil, nisi calumnias et falsas hypothèses, continent, etiam

iam hoc praetendit: Theologos debere a Deo non tantum doceri, sed etiam promoueri, et ab eo solo honorem omnem ac praemia expectare. Apud homines vero praesertim in Academia docentes, quibus honores sint venales, gloriam quaerere, vel etiam aere redimere, velle graduum Academicorum, in primis Theologicorum, illud superbiae et stultitiae haud tantum, sed etiam impietatis Antichristianae, argumentum esse: Theologos vero nihil magis, quam humilitatis studium, decere. Pergit ita criminari: Es wären doch die Promotiones auf Vniuersitäten ein Antichristisches Wesen, und läge ein unchristlicher versuchter Greuel unter den Christlichen. Namen und Titel der heiligen Schrift Doctoren in den hohen Schulen verborgen, et, quae sunt reliqua. Pudet enim me et poenitet plura excitare eiusdem conuicia, maxime duplicem illam et foedissimam Doctoris Theologi descriptionem, quam d. I. ex Andrea Ostiandro, semel atque iterum in opprobrium omnium huiusmodi Doctorum, repetiit, et suam fecit. Sed non accepimus certo relatum, quod Arnoldum ferio vnquam poenituerit harum contumeliarum, quibus tam vehementer infecutus est rem, non dicam innocentem, sed etiam sanctam atque vtilem, quam maxime Ecclesiae, et a Deo ipso mandatam. Meruendum potius est, ne constanter opinatus sit, se gratum Deo praestitisse officium, eo ipso, quod tam multos Doctores, viros, non Arnoldiana, sed vera, pietate insignes, virtuteque, saepe heroica, et doctrina solida atque exquisita, et meritis in Ecclesiam et rempublicam literariam excellentes, tam impudenter ac malitiose infectatus sit: Ex qua re tamen, vel sola, reatum sibi contraxisset maximum, si non maiorem iam meruisset communissimo illo, quod in se susceperat, haeresum fere omnium patrocini-

trocinio. Quam ob rem hunc etiam nunc mitto, atque ad illos me maxime conuerto, qui, maiori cum simplicitate animi, eundem errorem errant, sibi que ipsis, atque aliis, sui similibus, persuadent, dari omnino, etiam hodie, Doctores Theologos in coelo a Deo ipso promotos et creatos, qui, vel maxime propterea gradibus nostris Academicis non indigeant. Nam hi quoque, quando se ipsos in horum numerum, sed peruerso admodum iudicandi modo, referunt, tum vero etiam honores nostros Academicos respuunt et auersantur, licet sine malitia illa atque animi pertinacia, sine contemptu etiam Scholarum omnium atque Academicarum, quem in supra commemoratis deprehendimus. Horum vero causa nunc obseruamus I.) quod boni illi viri veras causas dissimulent, et in medium proferre vereantur, quibus tamen reuera concitantur ad honores in Theologia summos, non quidem prorsus, Carolstadiano atque Arnoldiano more, improbandos, at declinandos tamen, vel etiam a magistratu demandatos, aut, alia occasione data, oblatos, non capessendos, nedum expetendos. Deriuanda autem vera praecipuaque causa est ab illa formidine, qua metuunt, nunc subeunda examina, nunc edenda in publicam lucem specimina. Nec desunt, qui, vel propter defectum abundantis, quae hic requirebatur, et scientiae, et sapientiae, et prudentiae, Theologicae, vel propter ignorantiam linguarum, sacri maxime fontis, et reliquarum, ab honoribus nostris deterrentur. Accedunt, qui cum Mose praetendunt, se esse, כְּכַרִּי פִּה וּכְכַרִּי לִשׁוֹן, *et ore, et lingua, graues, Exod. IV, 10,* praetereaque in palaestra disputantium, ac publice in Academiis docentium, vel parum, vel prorsus non, versatos. Has vero causas vt vno quasi velamento

mento quodam regant, et in claram lucem adducere non habeant necesse, perhibent, Theologos a Deo ipso doceri haud tantum, sed etiam honorari ac promoueri, debere, secundum illud Pauli, *1 Theff. IV, 9*, et Seruatoris nostri, quod occurrit *Matth. V, 12*. In priori, aiunt, loco Apostolus Theologos describit, tanquam *θεοδιδάκτους*, hoc est, a Deo ipso edoctos: in posteriori oraculo vero Christus iisdem Theologis promittit *μισθὸν πολλόν*, mercedem magnam, adeoque etiam honorem magnum, sed, cum his adiectis verbis, *ἐν τοῖς οὐρανοῖς*, in caelo, ne quis, vel expectandum, vel expetendum, esse docentibus in Ecclesia honorem, ab hominibus, in his terris, vel in Scholis et Academiis sibi conferendum, existimet. Apostoli, inquit porro, et Christus, honores ab hominibus sibi non solum non expetiuerunt, *1 Theff. II, 6, Iob. V, 41*, sed magno etiam vitio illud verterunt aliis, speciatimque Pharisaicis, quod honores, maxime Doctorum titulos, *Matth. XXIII, 8, sqq.*, sumserint *παρὰ ἀνθρώπων*, ab hominibus aliis, vel etiam *παρὰ ἀλλήλων*, a se mutuo, honorem autem illum, *τὸν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ*, qui est a solo Deo, non quaesierint, *Iob. V, 14*. Denique etiam istud praetendunt, quod Dei et omnium sanctorum Dei Virorum consilia spectent ad studium humilitatis, quippe quod omnibus, maxime vero Theologiam docentibus, commendat, secundum illud Apostoli ad *Phil. II, 3*: *Νίhil omnino faciatis, κατὰ κενόδοξίαν*, per inanis gloriae cupiditatem, qualem illi fingunt, in honoribus nostris summis Theologicis, praefertim, si expectantur, contineri. *Per studium vero humilitatis et modestiae, existimemus, alios aliis esse praestantiores.* Ita vero honorum nostrorum in Theologia summorum verus contemptus, atque insolens despicientia, speciem induit alicuius humili-

B

mili-

militatis et modestiae, studiique alicuius Theologiae
coelestis et maxime diuinae, quae tanto maiori cum cu-
ra cauenda est, quanto magis illam speciem mentitur.
Obseruandum propterea I.) est, Apostolum, in *1 Thess.*
IV, 9, per *θεοδιδάκτους* non indicare a Deo ipso in coelo,
vel etiam coelitus et immediate a Deo, edoctos, qui
alias *θεόπνευστοι* vocantur, *II Timoth. III, 16*, quales olim
fuerunt Prophetae, Euangelistae et Apostoli, *II Per. I,*
20, sqq., *II Cor. XII, 4*, *Matth. XVII, 3, sqq.*, hodie autem
nulli dantur, neque etiam inde vsque a temporibus
Apostolorum vlli existerunt, neque deinceps futuri
sunt; sed ordinario modo a Deo edoctos per ministe-
rium Apostoli ipsius, reliquorumque, qui tum tempo-
ris in Ecclesia Thessalonicensium docebant, qui per ver-
bum Dei, tum quidem Thessalonicensibus praedica-
tum, edocti erant. Patet illud vel ex eo, quod *θεοδι-
δάκτοι* hic nominantur, non solum apud Thessalonicenses
docentes, sed omnes etiam vere credentes et pii in eorum
Ecclesia, qui dicuntur quidem accepisse Spiritum S. a Deo
*in dritum cordibus eorundem, qui eos docuerit φιλαδέλ-
φῶν*, sed per praedicationem verbi, seu Euangelii de
Christo, de quo Apostolus disertis verbis testatur in eā-
dem hac Epistola *cap. I, 5, sq.* Videant ergo Dissen-
tientes nostri, quomodo suspicionem enthusiasti et fa-
naticissimi a se remouere velint, et quomodo se liberent
a collusione cum *ψευδοπροphetῶν* et fabulis hodiernorum Iu-
daeorum, secundum quas similia Scripturae loca, v. c.
Isa. LIV, 13, *Ier. XXXI, 33*, similiter exponunt, si qui-
dem fingere non desierint, Theologos, a Deo ipso in
coelis, vel coelitus, et edoctos, et doctores quoque
Theologiae creatos, dari, qui, vel maxime propterea
gradibus nostris Academicis non indigeant.

*Obser-
uandum*

uandum II.) est, μισθὸν πολλόν, seu mercedem illam magnam, hoc est vitam et gloriam aeternam, quam Deus et Christus Theologiam quoque docentibus promittit, illis quidem, qui sunt καλῶς προεστώτες, καὶ καλῶς κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, 1 Timoth. V, 7, expectandam in coelo, Matth. V, 12, cuius etiam gradum aliquem eminentem describit, et ibidem simul Theologis compromittit sanctus Dei Spiritus, Dan. XII, 48, nostris gradibus Academicis et honoribus in Theologia summis non aduerfari. Sicuti enim reliquus honor, in hac vita, habendus atque attribuendus unicuique, cui is debetur, Rom. XIII, 7, non tollitur, nec denegatur cuiquam, propter praemia et gloriam aeternam in coelo expectandam; ita vero etiam διπλῆ τιμὴ, duplex ille honor, quem, honores nostros in Theologia summos connotare, alias demonstraui, non est denegandus, καλῶς προεστῶσι πρεσβυτέροις, Presbyteris illis, qui bene praesunt, quippe quem Paulus illis adscribit et a nobis praestandam praecipit, 1 Tim. V, 17, propter μισθὸν πολλόν in coelo expectandum. Cum proinde Deus, praeter mercedem illam magnam, quae in coelo post hanc vitam expectanda est, honorem quoque duplicem, in hac vita capessendum, compromiserit Theologis, τῶν καλῶς προεστῶσι καὶ καλῶς κοπιῶσιν ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, stultitiam Dissidentes nostri duplicem committunt: Alteram, quando honorem, in coelo demum post hanc vitam obtinendam, iam in hac vita sibi arrogat; alteram, quando honorem huius vitae duplicem, vel oblatum accipere, vel alia ratione sibi debitum, expetere modeste, nolunt, praetextentes τὴν θέαν, τὴν παρὰ τῆ μόνου Θεοῦ, hoc est, gloriam ipsam aeternam, ad quam tamen ascendere in hac vita nemo potest, 1 Iob. III, 2, 1 Cor. II, 9. Ita vero Pharisei, a Christo reprehensi,

Ioh. V, 44, et Nostri, in duobus versantur vitiis oppositis. Illi, per *νενοδοξίαν*, solam *δόξαν*, eandemque maxime inanem, *παρά ανθρώπων και παρά αλλήλων* quaerebant, *την δὲ δόξαν, την παρά τῷ μόνῳ Θεῷ*, seu gloriam ipsius vitae aeternae, quam omnino solus Deus dare potest, *Matth. X, 28*, prorsus negligebant. Nostri e contrario solam *δόξαν, την παρά τῷ μόνῳ Θεῷ*, cum eam non habenat, praetendunt tamen, honorem vero sibi debitum, atque ab hominibus et expetendum verecunde, et conferendum, contemnunt. Illi *Doctores*, sensu Pharisaico, esse et dici discupiebant, hoc est, Deo et Christo, vel aequales, vel superiores, quod *Matth. XXXIII, 8, sq.*, vehementer improbatur: Nostri Dissidentes *Doctores Theologi*, sensu Biblico et Apostolico, esse et dici nolunt, quod tamen identidem requiritur, non quidem promiscue ab omnibus aut multis, *Iac. III, 1*, at ab illis tamen, qui inter *καλῶν προσώπων και καλῶς κοπιῶντες ἐν λόγῳ και διδασκαλίᾳ* excellunt, et praecipuis in Ecclesia, Scholis atque Academiis, muneribus sacris praeficiuntur, *1 Tim. V, 17*, et *cap. III, 17*. *Obseru. III.* est, Deum quidem ipsum *Doctores Theologos* mittere in Ecclesiam, Scholas atque Academias, *Matth. IX, 38*, iisdemque *τὰ κρείττονα χαρίσματα* impertiri, *1 Cor. XII, 31*, atque ita dignos illos reddere honoribus nostris summis, sed propterea eos *Doctores Theologos* immediate creari in coelo, aut renuntiari, ab ipso Deo, quis est omnium, qui existimabit? Hoc enim relictum illis est, quorum proprium est munus, candidatos graduum in Theologia summorum ante explorare, quam promovere, vel, quod eodem recidit, testimonio quodam solenni et publico exornare: *1 Tim. III, 10*. Sunt enim ipsa gradus atque honores nostri Academici aliud nihil, quam solenne ac publicum de sufficienti haud tantum,

tum, sed etiam de abundantia, et doctrina, et sapientia, et prudentia, Theologica testimonium, praeclaris ac publice in lucem editis speciminibus ac documentis confirmatum. Inde adeo etiam haec duo, ad summos in Theologia gradus aliquem promouere, et dare eisdem testimonium solenne ac publicum, antea descriptum, sunt prorsus vnum atque idem, cum, auctore Deo ipso Spiritu S., in 1 Tim. III, 17, et Cap. V, 17, diligenter inter se conferendis, tum in *Legibus, auctoritate Principis Mauritii, pro Facultate Theologica nostra Lips. sanctis, iam An. MDLIII, Cap. VI, seqq.*, et secundum Scriptores fere omnes nostrates, de hoc argumento qui aliquid literarum monumentis consignatum reliquerunt, v.c., VALENTINVM ALBERTI, in *Diss. de Honoribus Academ.* IOH. FRID. MAYERVM, in *Miscell. de Doctoratu Theol.* FRANC. ALBERT. AEPINVM, de *Moralitate Graduum Academ.* MART. CHLADEN. de *Octo Emolument. Doctor. Theol.* IOH. FRANC. BVDDEVM, de *Origin. Doctorat. Theolog.*, et reliquos. Haec omnia si probe attenderint Dissidentes nostri, desinent, spero, sic opinari, se a Deo ipso in coelo Doctores Theologos esse creatos, et, vel ex ea causa, se non indigere nostris honoribus, et quae caetera sunt, quae praetendebant. Ad ultimum si animaduertent, quam sint parua illa munuscula, ad quae accipienda, si offerantur, *Leges seu Statuta Ordinis nostri Theologici*, antea excitata, promotores nostros omnes restringunt, multo scilicet minora, quam illa, quae ipsi Dissidentes acceptant, stipendii loco, tanquam corporalia pro spiritualibus, ex *Rom. XV, 27, 1 Cor. IX, 11*, tum vero etiam desinent, vel criminari, vel perhibere porro, gradus et honores nostros venales nobis esse. Si

cogitauerint denique, quod liceat *episcopatum, et petere,*
ὀρεσθῆναι καὶ ἐπιθυμῆναι, 1 Tim. III, 1, et in se suscipere, il-
laeso studio humilitatis et modestiae, tum vero etiam
finem facient, praetexendi illud Pauli, quod legitur,
Phil. II, 3. Sunt enim et manent omnes quoque Theo-
logi boni, postquam ad gradus summos in Theologia
euecti sunt, ἐν τῇ ταπεινοφροσύνῃ αἰδέμενοι ἡγόμενοι ὑπερέχοντες
ἑαυτῶν, quales Apostolus, dicto loco, describit et requi-
rit. Sed haec pluribus persequi non licet, quia nunc com-
memorandi mihi illi sunt, quorum causa, haecenus di-
spitata praefatus sum, quos vel solos Dissidentibus,
exempli loco, opposuisse, fuisset satis. Sunt illi summo-
rum in Theologia honorum Candidati tres, Viri apud
omnes in magna laudis et meritorum celebritate positi:

DN. VRBANVS GODOFREDVS
SIBERVS, Scandauia Misnicus,
S. S. Theol. Licentiatus, Antiqu.
Ecclesiast. Profess. Publ. Ordin.
et ad Diu. Thom. Archi - Diaco-
nus.

DN. IOHANNES CHRISTIA-
NVS HEBENSTREIT, Neo-
stadiensis ad Orilam, S.S. Theolog.
Licentiatus et Linguae Sanctae
Professor Publ. Ordin.

DN.

DN. CHRISTIANVS GOTTLIEB
IOECHER, Lipsiensis, S. S.
Theol. Licentiatus, Historiarum
Profess. Publ. Ordin. et Collegii
Maioris Principum Collegiatus.

Est enim illi iam dudum, et munerum grauissimorum dignitate quam maxime fuerint conspicui, et meritum in Ecclesiam, Academiamque et rempublicam literariam, multitudine insignes, adeoque honoribus nostris in Theologia summis dignissimi, placuit tamen illis, per eam, qua multos superant, verecundiam, his demum superioribus diebus, modeste illos a nobis expetere. In qua re, tantum abest, vt Ordo noster illis aduersari potuerit, vt potius, aequissimo maximeque pio eorundem desiderio vltro annuendum esse, duxerit. Quod proinde bonum felix faustumque esse iubeat Deus immortalis, summum in Theologia gradum et priuilegia eiusdem omnia his Triumviris, pro ea, qua pollet, potestate, sibi antehac, ab *Episcopatus Martisburgensis Postulato Administratore Reuerendissimo Serenissimoque, Cancellario huius Academiae vnico et perpetuo, Domino nostro Clementissimo*, facta, cum supremum hunc gradum assumendi Licentiam, diuersis temporibus, et olim, et nuper, iam impetrauerint, per Promotorem huic negotio destinatum, conferre constituit idem Ordo noster. Eo igitur antiquo fretus iure, Panegyria Academicam, solenni ritu a maioribus accepto, in Aede Paulina

lina, ab hora II^X, propediem celebraturus, diem *Septembris XXIII* publicae renuntiationi designavit. Ut autem haec promotio illustri luce coruscet, **MAGNIFICVM ACADEMIAE RECTOREM, Illustrissimos Comites, utriusque Reipublicae Proceres Grauissimos, cum Florentissima Studiosae Iuventutis Corona, omnes denique reliquos omnium Ordinum ac dignitatum Collegii nostri Theologici Fautores**, ego, h. t. Decanus, ea, qua decet, obseruantia et humanitate rogo, vt, dicto tempore ac loco, splendidissimam et fauentissimam sui praesentiam Facultati nostrae, et his futuris Theologiae DOCTORIBVS, ne denegare velint, eoque ipso, et illam, et hos, ad gratiae mentis officium debitum ac paria studia arctius arctiusque deuincire. P. P. in Academia Lipsiensi, Dom. XII p. Trin. Die XII Sept. A. R. S. MDCCXXXIV.

L I P S I A E
EX OFFICINA LANGENHEMIANA

102 183

ULB Halle 3
004 303 75X

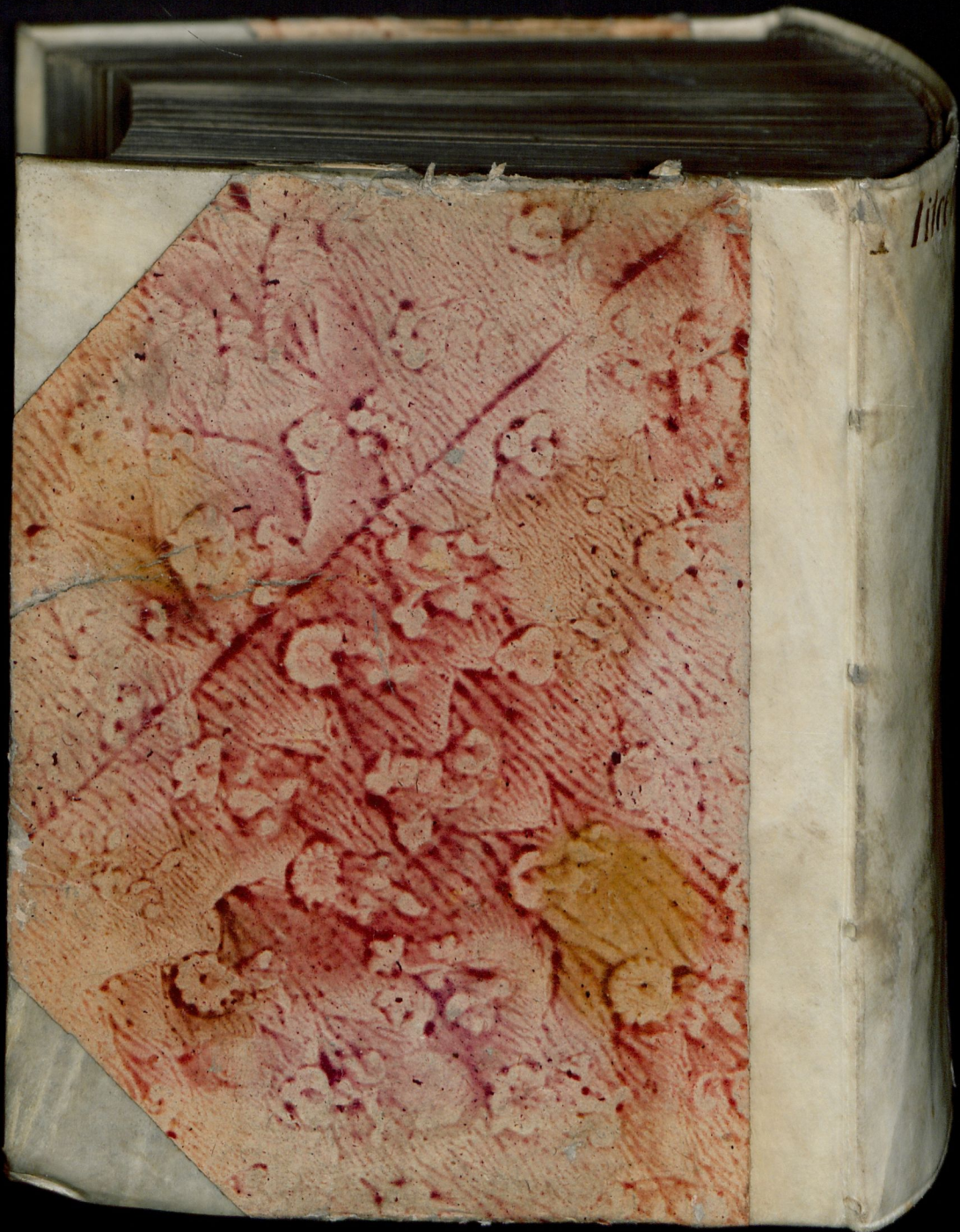

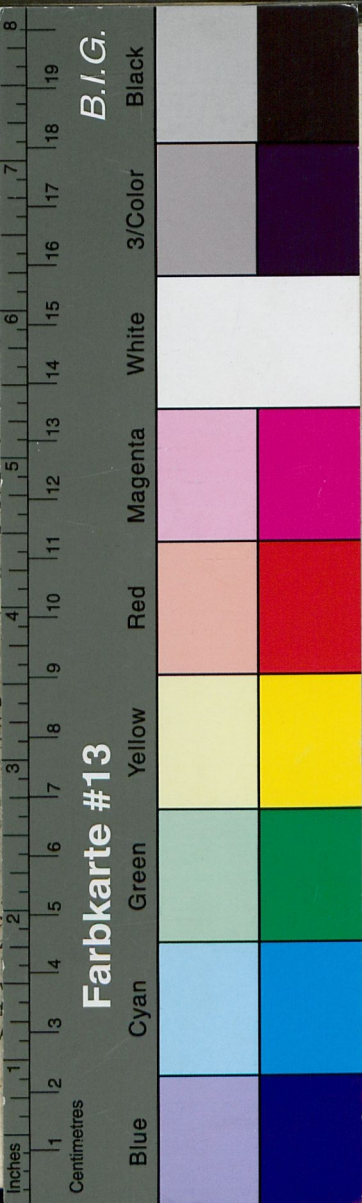
f

sb.

PD 17

23

22a

Q. D. B. V.
HENRICVS *Klausing*
THEOL. DOCT. ET PROF. PVBL.
ORDINIS THEOLOGORVM
HOC TEMPORE
DECANVS
PROMOTIONEM
DOCTORALEM
TRIVM
THEOLOGIAE LICENTIATORVM
DIE XXIII SEPT. MDCCXXXIV
IN AEDE PAVLINA SOLENNI RITV
INSTITVENDAM
INDICIT
ET ADEAM
ORDINIS THEOLOGICI FAVTORES OMNES
QVA PAR EST OBSERVANTIA ET HVMANITATE
INVITAT.

